

ชลธิชา มนีโขติ 2557: การพัฒนาระบบบำบัดแบบพื้นที่ชุมชนประดิษฐ์แบบใหม่ให้ผิวตัวกลาง โดยใช้ถ้าโลยลิก ในตีเป็นตัวคุณภาพสีข้อมรีแอคทีฟเพื่อการบำบัดน้ำเสียโรงงานข้อมผ้า ปริญญาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ภาควิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์กันติ ตังคณาธุรักษ์, วท.ม. 110 หน้า

น้ำเสียของโรงงานข้อมผ้าที่ปล่อยออกมายังคงมีสีข้อมตกค้างในปัจจุบันมากจากกระบวนการผลิต ซึ่ง ส่างผลให้เกิดเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมทางน้ำได้ จึงได้มีการศึกษา การพัฒนาบำบัดถ้าโลยลิกในตีเป็นของเสียจากอุตสาหกรรมผลิตเยื่อและกระดาษมาใช้ในการกำจัดสีข้อม รีแอคทีฟ 9 ชนิด จากสารละลายสีข้อมผ้าที่มีความเข้มข้นของสีข้อมแต่ละชนิด 20 ppm ร่วมกับระบบบำบัดแบบพื้นที่ชุมชนประดิษฐ์แบบใหม่ให้ผิวตัวกลาง ผลการทดลองแบบแบตช์ พบว่าที่ ปริมาณถ้าโลยลิกในตี 1 กรัม ต่อปริมาณสารละลายสีข้อมผ้าผสม 50 มิลลิลิตร ระยะเวลาสัมผัส 4 ชั่วโมง และ 5 วัน ให้ประสิทธิภาพการกำจัดสีข้อมผ้าสูงสุดโดยเฉลี่ยร้อยละ 92.45 และ 99.86 ตามลำดับ รูปแบบการคุณภาพสอดคล้องกับ ไอโซเทอร์มของแลงเมียร์และฟรุนเดิล นอกจากนั้น ตีทำการทดลองแบบใหม่ต่อเนื่องในคอกลั่มน้ำแก้ว (6.5 cm i.d. x 40 cm L) ที่บรรจุชั้นกรวด ทรายหิน ทรายละเอียด และถ้าโลยลิกในต่อผสมดิน (1:60) จากล่างขึ้นบน ผลการทดลองแสดงว่าการบำบัดด้วยวิธีที่แตกต่างกัน 3 วิธี (แบบใหม่ต่อเนื่อง แซ่บ 4 ชั่วโมง และ 5 วัน) ให้ประสิทธิภาพการบำบัดในครั้งแรกใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 98 และหลังจากนั้นประสิทธิภาพในการกำจัดสีข้อมผ้าจะลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามประสิทธิภาพการกำจัดสีข้อมผ้าด้วยวิธีการบำบัดแบบใหม่ต่อเนื่องลดลงช้ากว่า นอกจากนี้ได้ทำการศึกษาแบบใหม่ต่อเนื่องในพื้นที่ชุมชนประดิษฐ์แบบใหม่ให้ผิวตัวกลางในกระบวนการสติกที่บรรจุถ้าโลยลิกในต่อผสมดิน ปลูกชูปคายีและหญ้าแฝก พบว่า หน่วยทดลองบำบัดให้ประสิทธิภาพการกำจัดสีข้อมผ้าได้ดี คือร้อยละ 98.81 สำหรับชูปคายี และ 94.85 สำหรับหญ้าแฝก ในขณะที่หน่วยทดลองบำบัดที่ไม่ได้ใช้ถ้าโลยลิกในตีให้ประสิทธิภาพต่ำกว่า คือร้อยละ 80.87 และประสิทธิภาพยังลดลงอย่างรวดเร็วอีกด้วย